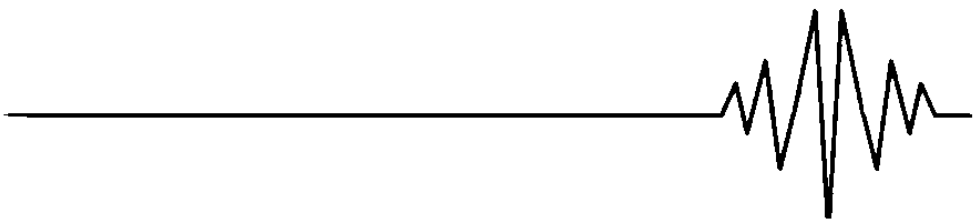

стелю
усеник

М_І с т е р і я

ISBN 978-617-641-052-2

Присвячується Тобі

Тобі без Імені,

і в той же час Тобі, чиє ім'я довкола.

Тобі, за запалені зірки в темряві

Порожнечі, перетвореній на Космос.

Тобі, за кольорові дні

І безкрайню палітру почуттів.

Тобі, за перетворення шуму на серцебиття

і за вірші, покладені на нього.

Тобі, за можливість присвятити це

від імені несамотності Тобі.

Тобі, за моє розпочате життя

і за завершення моєї смерті

Тобі, за Те, що глибше за Вічність.

Тобі - за Мене,

Тобі - за Тебе.

ТОБІ

доМ_Істерія:

Автор

у нього нема того, що є у Вас... у нього нема потреби в тому, що є у Вас...

тому вся його неповторність не є недосконалістю... вона лише доконаність незвершень...

він не приносить користі, бо Ви його не зустрічали... бо Ви про нього не чули... бо Ви про нього не знаєте...

у нього немає рук, тому він не становить загрози... вся його загроза зводиться лише у маленьку бігаючу цятку, направлену на самого себе...

він не приносить щастя... хоча, може, і приносить, але доказів цього не існує... бо Ви не були свідками, коли йому говорили «Спасибі»... бо Ви про те не чули... бо Ви про те не знаєте...

але якщо вважати щастя абстрактним, химерою, станом, то він однозначно щасливець... а можливо, він його і виношує... а можливо, вирощує... а можливо, просто є однокровним з ним...

у нього немає рота... тому він не лякає Вас... він не колекціонує свої враження про Вас... він ніколи не промовить те, що Ви не бажаєте чути... Ви ніколи його не почувете... все, що Ви можете – це озвучити його думки в своїй голові...

його голова пришиита до тіла... бо вони не належали, але судилися одне одному... тілу не вистачає мудрості, а у мудрості іноді занадто багато можливостей, щоб реалізуватися...

він пише цю історію поглядом... окремі слова проступають венами на його шкірі, синцевими замальовками... варикозними зворотами... сверблячими римами... актуальними мозолями і пролежнями вічності... життя є для нього адаптацією до цього світу, а його історії – це єдиний доказ Його присутності в ньому... автор ніколи не переживав через свої недоліки, бо завжди знав: як тільки історія буде розказана – все закінчиться...

. . .

все, далі переказане відбувається глибоко всередині нього і на самій поверхні навколишнього...

М_Істерія 1.

Дерево

десь самонадіяно недосяжно і самообманно далеко росла
пустеля...

а в пустелі росло дерево... воно було єдиною ознакою життя
там... не тому, що там було важко вижити, просто це
дерево було всім, що там необхідно...

воно було єдиним, що прямувало вгору в тому світі
горизонтів...

єдиним, що подразнювало око і змушувало час зупинити
погляд на ньому...

всі, кого знало дерево, – вітри, але не імена вітрів... воно
знало і розрізняло їх за дотиками, за багатьо років
обвітрювань і вивітрювань...

та ось одного разу чи то один з вітрів, з розгону
вдаряючись, проронив те зерня, чи просто історія замкнула
коло і почала нове, але поряд із деревом почало рости інше
дерево... і сенс всього в світі змінився...

нове дерево росло... і, мабуть, навіть не помічало того, що
воно не саме...

воно квітло і змушувало перше дерево перебирати свої
кільця в спробах згадати, чи квітло воно колись...

та оскільки пустеля росла не лише в ширину і в висоту, а й
в глибину, то ресурсів стало вистачати лише на одне
дерево, просто тому, що так склалося історично...

доросле дерево почало віддавати себе, тому що раніше у нього не було такої можливості...

а нове брало все, тому що у нього така можливість була... можливість брати, не віддаючи...

таким чином друге дерево росло, як і чорні дірки, що утворилися в порожнинах першого... вони роз'їдали кадри його свідомості пекучістю розростаючої порожнечі все більше і більше...

друге дерево хотіло швидше вирости, розправити свою крону і вийти з тіні першого... щоб всі в тій пустелі захоплювалися його красою і величиною... а перше... а перше раділо кожному міліметру тіні нового дерева... адже вона вкривала його, як ковдра, а коли ковдра вкриває тебе з головою, ти не мусиш вже бути сильним... єдиним його бажанням було – не зникнути до того, як воно пізнає щось відмінне від поштовхів вітрів... доки воно не пізнає, як то бути з кимось... як то бути задля... як то бути заодно...

М_Істерія 2:

Сіамський Близнюк

сидить...

сидить і дивиться в себе...

в саме ядро свого існування...

дивиться отим третім оком, що тепер вільно мандрує тілом і перезнайомлює себе із собою...

сидить...

сидить і згадує... згадує себе...

згадує себе і ВжеНеСебе...

згадує себе, а живе ВжеНеСобою...

згадує життя, коли воно було цілим... життя до розриву на існування...

дорогу, не розірвану на смуги стежок, що лише збільшують відстань між собою і зменшують розмір сліду... розмір твоєї присутності... розмір твоєї необхідності...

колись воно було цілим, а потім розірвалося навпіл...

одна частина рушила далі, а друга почала вчитися жити наполовину...

в півсили, в півподиху, в півсебе... маючи лише праву ногу і праву руку...

обличчя у другій половини теж не лишилося, через постійне уникання дзеркал... коли тебе половина, то у тебе зникає потреба дивитися, оскільки вона зникла у першій половини...

відображення на половину... відображення решток...

відображення невідображення...

очі... ніс... рот... вуха... заросли... і від них не лишилося і
сліду... наче тісто, готове до того, щоб з нього виліпили
нове життя...

лишилося лише третє око, яке направлене на себе і іноді
має той критичний погляд, що просвічує все єство як
рентген... як рентГенетичне обстеження, що слідкує за
частинами себе, які беруть в собі ВжеНеСебе... які
слідкують за ремісіями надії відроститися...

сидить...

сидить і дивиться в себе...

в своїм праві... в своїй правоті...

будучи Правотою частиною Лівого... будучи Правим без
Лівого...

сидить...

сидить і чекає... бо все, що лишилося Другій половині

Першого, - це чекати, скільки можна прожити без серця...

М_Істерія 3:

Страус

страх приходив до страуса, коли всі втрачали голови...
коли невідоме творило чудо, змушуючи велику масу тіла
евакуативно бігти шиєю і панічно притискатися до
внутрішнього боку тім'яної частини черепа...
коли всі створювали видимість невидимості...
коли заплющені очі керували світом і світлом...
коли заплющені очі були кермом усього: стихій, часу,
сезонів...

коли заплющені очі були Всім...

страх приходив до страуса, коли всі втрачали голови...
але до нього він приходив якось по-іншому...
він не нападав, він не підкрадався, він не був неочікуваним...
він стелився, як туман, тихо, спокійно, розкручувався
килимом, що тримає до останнього інтригу свого
малюнку... як прабатько, що грає з тобою в піжмурки і
вдавано піддається, не помічаючи твоєї невдалої спроби
сховатися...

страх підкрадався до ніг, підіймався вгору по страусові і
міцно тримаючи його голову, змушував дивитися навкруги...
на безголове довкола... на свою перемогу всуху... на перемогу
в тому, що ніколи навіть не було змаганням... на перемогу,
як жертву за можливість заплющити очі...

і коли голова страуса німіла в своєму положенні, страх відпускав...

він згортав свою наочність, як професор після лекції, і знову запускав час...

коли інші починали висовувати голови з піску і розпрямляли свою гординю, страус ховався...

ховався в себе... ховався через біль багатощкаралупості...

ховався через самоту, що по собі лишав страх...

ховався від світла у темряву... ховався доки очі не звикли...

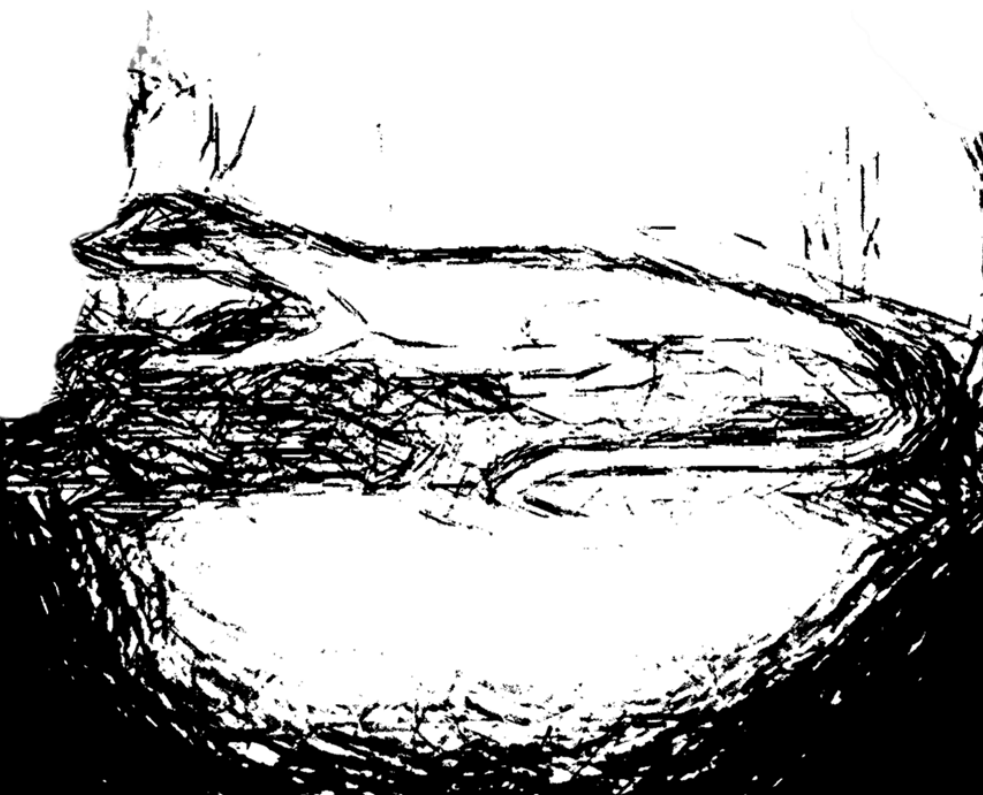
доки вони в тій темряві не почали розрізняти далекі зірки... далекі світила... планети...

ховався в надії знайти ту, на якій живе його Друг – Страх...

М_Істерія 4:

Хвіст

вона кинула його... вона приносила жертви...

вона приносила жертви доти, токи не стала жертвою
сама...

тоді вона пожертвувала ним...

він був завжди... вона не знала себе без нього...

вона не знала його без себе...

він не був особливим...головною його особливістю і
неповторністю було лиш те, що він належав тільки їй...
особливою не почувалася і вона, оскільки особисто для неї він
нічого не робив...а він і не міг, бо був просто її...

та він був вірним... він був завжди поряд... він слідував за
кожним її кроком... але скоріше їй доводилося його тягти...
тягти через життя... тягти через світ... і вона тягла, бо
всі тягнуть...

але наскільки важкою може бути ноша, якщо вона судилася
тобі Всесвітом?... наскільки ця ноша є ношею, якщо вона –
це ти, а ти – це вона?... наскільки ноша є тягарем?...
наскільки ти є тягарем для самого себе, а наскільки ти
обтяжуєш інших?...

вона знала все, будучи частиною всього... вона знала, що десь
є ті, у кого він особливий... у кого він прикладає зусилля...
кому він допомагає мандрувати життям... кого він

забезпечує... хто без нього, як без ніг чи рук... але мабуть,
вони особливі...

вона не особлива... вона проста... проста, що дає йому його
особливість і неповторність... проста, бо так говорять
про тих, хто ближче до землі... проста, бо живе у 2-
вимірному світі, де нема висоти... де висота лише
тимчасовий прояв небезпеки... і коли небезпека проявилася –
вона його кинула...

всього момент... момент втрати того, що робило його
особливим, а її цілісною...

момент втрати ноші, що судилася всесвітом... момент
легкості і швидкості для неї і момент сповільнення і
оніміння для нього... він лишиться зникати, а вона бігтиме,
доки стане легкості... доки не відросте нова потреба
дарувати комусь його особливість...

М_Істерія 5:

Тіні

темно... контури розпливаються настільки, що стають
зМістом...

порожнистий простір набуває густини, набуває щільності,
поглинаючи все навкруги...

вони жили в такому зМісті...

вони були частиною маси... частиною цілого, де не треба
було бути більшим... де не було меншого... де не було навіть
потреби бути...

де все за тебе вирішувала цілісність... де потребувала
маса...

в тому зМісті не було початку, не було кінця... замкнуте
коло вічності, що була вічно... вічності, що завжди була віч-
на-віч лише з собою...

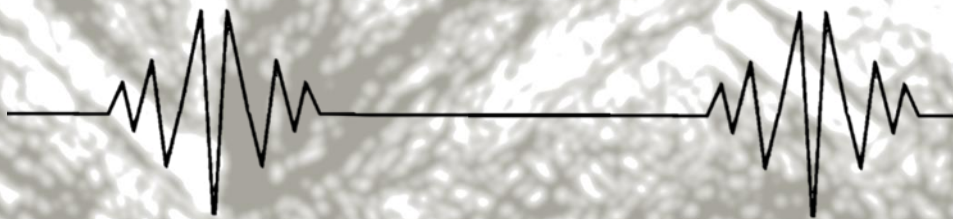
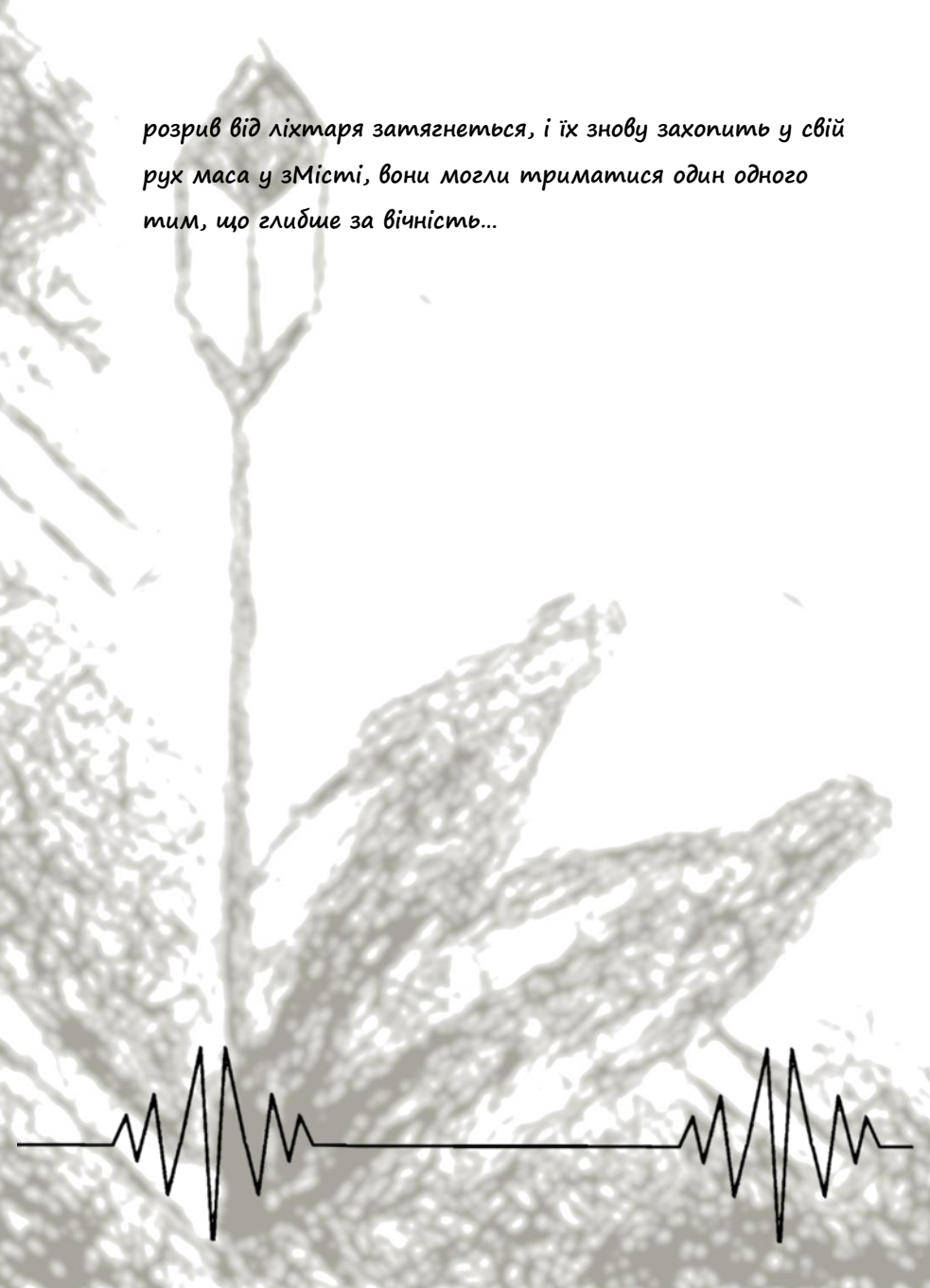
в тому зМісті не було початку і кінця, але там були краї...
краї, в яких можна було виділятися... краї, в яких можна
було виднітися... можна було бачити себе і бачити того,
хто поряд всю вічність...

краї, де можна було змінюватися... змінювати те, що не
змінювалося цілу вічність...

звісно, життя там було важчим, бо треба було встигати
за клубком вічної маси, яка котиться в незвідність, бо
інакше ти втрачаєш зв'язок... ти втрачаєш зМіст, який

з'єднує тебе зі змістом, частиною якого ти є, бо так
склалося вічно-історично...
але вони знаходили дірки... вони знаходили яскравість в
розривах, що лишала по собі стерня Всесвіту, протикаючи
клубок маси, що котилася...
там можна було бути... там в них виникала потреба
бути... там в них виникала потреба бути з кимось...
потреба бути для когось... потреба бути більшим у
меншому... потреба бути частиною чогось, що глибше за
вічність... потреба діяти, бо в тебе нарешті є така
можливість... можливість бачити свої дії... бачити
результат своїх дій... бачити реакцію когось на ті дії...
бачити дії у відповідь... бачити взаємність... взаємодіяти...
взаєможити... взаємолюбити... взаємозбільшувати...
взаємодоповнювати... взаємоощасливлювати...
взаємодія, що перетворювалася на танець... танець навколо
ліхтаря, що проткнувши темряву маси, зупинив її рух на
деякий час... зупинив Всесвіт на деяку вічність... зупинив за
для тих, хто був на оКраїні... для тих, хто був крайністю...
даючи їм зустріти одне одного... даючи їм отримати одне
одного... даючи їм можливість бути... даючи їм можливість
когось... можливість бути для когось... даючи їм життя у
бутті... даючи їм особливий зміст... щоб коли прийде час, і

розрив від ліхтаря затагнеться, і їх знову захопить у свій
рух маса у зМісті, вони могли триматися один одного
тим, що глибше за вічність...

М_Істерія 6:
Іскра

якби пекло існувало, то іскра була б його породженням...
його дітям... дітям розкаяння...

якби пекло існувало...

якби пекло існувало, то для іскри мало б бути уготоване
щось інше... адже вона народжена з покарання... вона
народжена як покарання... для покарання... самопокарання...
самоспалення...

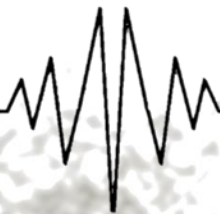
якщо іскра народжена для покарання, то, мабуть, для неї
пеклом би було б життя... пеклом був би зв'язок... а зв'язки у
неї з усім, що може самозайнятися... тому в раю їй не
місце, бо рай всього за іскру від пекла...

якби рай існував...

якби рай існував – вона б горіла в житті... а так вона лише
спалює... спалює в пристрасті... адже то вона лясає тебе
по щоках, породжуючи в тобі той вогонь, будячи в тобі той
вулкан, який наливає твої очі бажанням... ганяючи твоїми
венами розпечену лаву кольору крові... даруючи тобі
мутовану силу... накаляє тебе, доки ти не вибухаєш і не
падаєш в безсиллі в туман випарів свого поту...

коли вона була міфічною, то від неї Янголи запалювали
стріли, що цілили в серце, для народження кохання... і тоді
людина самозаймалася зсередини... самозаймалася

коханням... то було підселення пекельного вогню, що
підносило до раю...
якби рай існував...
тепер вона сама витавровує імена на серці... вона дарує
кожному біль щастя... біль блаженства... вона дарує душі
благодатний вогонь, а серцю шрам... той шрам, що не
загоюється... опік вічним вогнем... мітка... розпізнавальний
знак для споріднених, чиї очі черкаються, як кремній,
породжуючи іскру, яка переростає в пожар... пожар, в
якому гинуть: звичка самотності... егоїзм... потреба
самотності... байдужість... той пожар випалює всіх
солом'яних дідухів для того, щоб проросло життя...
якби життя існувало...
якби життя існувало, то вона була б серед святих... адже
життя всього лише на відстані кохання від раю... а кохання
– то благодатний вогонь...
якби вона існувала...
якби вона існувала, то була б благословенним пеклом... вона
була б пекельним життям... вона була б живим втіленням
раю...

М_Істерія 7:
Сонячний Зайчик

він народився від вибуху...

він народився від вибуху на сонці і з тих пір не зникав...

він народився як вибух емоцій...

просто як подяка... просто як благословення...

просто ниспосланий тобі як друг...

як той, хто нечутно падає на тебе вранці і намагається

підглядіти твої сни... хитрун... він припіднімає твою

повіку, щоб упевнитись, чи за той час, доки він збирав для

тебе тепло, ніч повизбирувала всіх своїх восьминогів...

восьминоги – плями темряви, що обхвачують око і

змушують тебе дивитися в середину свого кошмарно-

чорнильного єства... чи може, який вислизнув...

і якщо все в порядку, то він лягає і засинає у тебе на плечі,

знайомлячи свої сни з твоїми...

він той, хто відігріває місця, що вкриті сніжинками

самотності... ці сніжинки лукаві і справжні майстрині...

вони вичікують моменту, потім заморожують час і

цілують тебе, лишаячи морозно-мереживний слід від своїх

скляних губ, бо кожна з них хотіла б бути з тобою... бути

орденом на твоїх грудях... бути символом твоєї перемоги...

бути тією, яку ти не зможеш відкинути, відштовхнувши

інших... тією, чий поцілунок буде останнім...

та вони дурні... дурні, бо пусті... пусті, бо всього на тон
біліші за порожнечу... дурні, бо занадто самозакохані...
самозаморожені... і вони завжди йому програють, бо він на
сонце тепліший від золота...

він той, хто лоскочучи твої ніздрі своїми електрично-
хустряними сонячними вухами, змусить тебе чхнути, щоб
перевірити м'язи твоєї посмішки на натягнутість і твої
сльози на святість... сльози – то ж святе... бо коли його
немає поряд, сльози – то єдине, що може тебе зігріти від
сніжинок... сльози – то те, що розчиняє гематоми болю і
виводить їх з тебе... сльози – то мішки, які скидає твоя
душа, намагаючись здійнятися ввись тебе... ввись над
проблемами, як повітряна куля... сльози – то єдиний зв'язок
тебе із собою і вони мають бути святими... вони мають
очищатися від масних плям нещирості... не соромся... плач...
коли він повернеться, то їхні патьоки вицвітуть під його
теплом...

він той, хто катається вдень на твоїй голові, коронуючи
тебе золотом своєї приналежності...

він той, хто вигорає на тобі за день і лишає по собі теплий
післяслід... тому пам'ятай, що навіть коли ти чуєш, як
самотність скиглить під ногами злим псом, то вона
видивається з останніх сил, терзаючи його і обпикаючи свою

*пацу, адже він знає, що завтра повернеться знайомити свої
сни з твоїми, тому не бійся - він є...*

М_Істерія 8:
Той, Що З Крилами

коли живеш на краю прірви – ти ростеш... ростеш
прямопропорційно її глибині...

ти належиш вже іншому світу... ти не можеш просто
ходити полем, бо розумієш, що те поле – то лише
прикриття... то лише оболонка... тобі кортить пізнати
те поле вглиб...

коли твої очі живуть на краю прірви – вони ростуть...
вони мусять рости, бо вони не можуть вмістити цілий
світ... вони ростуть... їхні зіниці розтягуються...

розтягуються настільки, що на світанку нічне небо з усіма
його прикрасами спускаються в колодязь тих очей і
чекають вечора, щоб знову захопити цей світ... очі мусять
рости, бо день ти бачиш через призму Всесвіту... ти носиш
в собі глибину, яку ти сам не можеш осягнути... та коли
приходить час, твої очі стають тим проектором, що
демонструє всьому світу космос, який ти носиш в очах...
тому очі мають рости...

коли живеш на краю прірви – росте твоє бажання
стрибка... ти стаєш просто залежним від падіння... живучи
на мілині, плазуючи на поверхні, ти потребуєш падіння...
ти потребуєш падіння в глибину... так, звісно в тебе є
крила, адже всі, хто живе на краю прірви, мають крила...
але!... але політ – то лише падіння, розбавлене паузами...

то лише концентрований розчин відчуттів... а ти потребуєш удару об глибину... удару просто, щоб перевірити, чи нема під нею ще більшої глибини... до того ж, кожен, хто живе на краю прірви, скаже, що перед глибиною прірви крила безсильні... вони атрофуються... вони для неба... вони для пізнання ввись... не для пізнання вниз... коли живеш на краю прірви, росте твоя повітропроникність... ти не дихаєш вже носом... не хапаєш повітря ротом... ти дихаєш порами шкіри... ти перетворюєшся на повітряну губку... ти перетворюєшся на дитя людини і хмари... ти дихаєш свідомістю, просто всотуючи Всесвіт, який наче пакує себе в тих, що живуть на краю прірви...

коли живеш на краю прірви – росте твоя посмішка... ти вчишся посміхатися просто так... ти вчишся посміхатися нікому... вчишся посміхатися Всесвіту... посміхатися просто до себе... коли росте твоя посмішка, мабуть, це відбувається через те, що її розмах використовує м'язи, які відповідали за «МУСИШ»... коли росте твоя посмішка, ти переростаєш «муциш»... коли росте твоя посмішка, ти переростаєш себе...

коли живеш на краю прірви – росте твоя потреба себе... адже живеш на краю прірви, бо маєш крила... адже живеш

на краю прірви, бо бачиш над головами... живеш на краю прірви, бо побувши на краю, ти шукаєш ту прірву в інших... того, в глибину кого можна стрибнути... в глибину кого можна впасти... в кому можна вбитися і спочивати в ньому вічно... знаючи, що саме тому падінню належало твоє життя... знаючи, що саме тій глибині належить твоє тіло... когось, об кого не наб'єш синець, просто дивлячись в нього... когось, хто порився в собі... когось, хто не випадає сам з себе, як шкарпетка з наспіх спакованої валізи... і якщо не знаходиш, або не знаходять тебе, то ти лишаєшся з собою... якщо лишаєшся з собою, то ти знаєш, що самотності не існує... самотність – це біль від мудрості... мудрості яка більша за тебе... тимчасовий дискомфорт на час твого росту...

коли живеш на краю прірви – ти живеш... ти не сворбаєш з ложечки... ти прикладаєшся до святого граалю безкінечності... ти втрачаєш свою значимість, розчиняючись в чомусь неосяжному...

коли живеш на краю – ти стаєш безкрайнім... ти стаєш неосяжністю...

М_Істерія 9:

Двоголосі

чи то від радіації, чи урбанізації, чи то так було завжди, але їх двоє...

часу, коли було інакше, жоден з них не пам'ятав...
отже, їх двоє, але одне в одному... вірніше двоє в одному... а якщо бути точним, то два варіанти одного ділять тіло...
може дівча... а може хлоп'я... може в жінці... а може в чоловікові... хто в кому і хто навколо кого не має значення...
їх двоє...

один завжди обличчям... завжди є... завжди для всіх і для кожного...

другий всередині, притискаються потилицею до носа, а носом до потилиці, намагаючись сховати обличчя...
замаскувати дуальність проміння погляду... сховати подвійність зіниці... намагаючись лишатися таємницею...
лишитися для себе...

отак вони і живуть, один переносить Іншого...

тому, хто носить, завжди дозволяється вдавати головного себе... головного себе для інших... бо і живе він для інших...
наче їхнє втілення себе...

другий аморфний... він може бути ким завгодно... скелет йому не потрібен, бо він те, що носять в собі все життя...
та саме його внутрішній стержень робить густину рішучості неспівставну кісткам... він – оте друге дихання,

що відкриває себе після поразки першого... він – оті 8
життів, які не можуть побороти, бо видно лише одне...
отак і живуть двоє життям одного...

іноді внутрішній дримає в голові, скрутившись в клубок і
упершись колінами в лоба... тоді першому найпростіше, бо
тоді там не вистачає місця для метеликів з думками
замість крил... тоді він найкращий і найкорисніший для
світу, в якому живуть інші... тоді він його частина... тоді
він цеглина у великій стіні, якій не має значення частиною
чого вона є...

іноді внутрішній підглядає в ніздрі, як зі схованки... і змушує
першого сумніватися... думати про себе... думати, що про
нього думає він сам... внутрішньому видніше, бо він знає себе
зсередини... він блукає своїми потаємностями і лишає по
закутках різні вироби з тіней сумнівів...

та він не знає себе ззовні... він не знає ззовні інших... він
здогадується про інших з середини, іноді помічаючи в чужих
ніздрях шпигунську пару очей... і тоді вони дивляться одне
на одного, боячись кліпнути... боячись злякати... боячись
недочитати погляд... боячись втратити той зв'язок...
той, хто носить, не дуже дружній, не дуже дбайливий, і
іноді більше в інших, ніж в собі... буває, що він знайомить
себе з іншим нутром... але то рідко, бо тоді він не вважає

себе за головного, а для нього важливо бути головним... бути тим, хто подобається іншим... адже він знає інших і знає, як сподобатися... треба бути просто таким іншим, як інші... треба просто бути в них, бо нікому ти не потрібен в собі... в собі ти сам... в собі ти не подобаєшся... в собі ти не подобаєшся іншим, бо вони тебе не знають... в собі ти не розумієш тих виробів з тіней сумнівів... в собі ти зустрічаєшся з собою... в собі тобі треба слухати себе... в собі тобі доводиться шарітися... в собі ти ховаєшся... в собі ти приховуєш себе... в собі ти ховаєш себе... але бува так, що інші знаходять інших... що інші знаходять інших, які втратили себе... з чиїх ніздрів вже ніхто не виглядає... і хочуть бути іншими, як вони... бо так простіше... бо так ти корисніший... бо так тебе люблять більше... бо так ти головний... коли він стає непотрібним іншим, тоді йому стає себе шкода... він повертається до себе... він радо дивиться, як внутрішній дістає зі схованок себе виробу з тіней сумнівів і відпускає їх... він дивиться на себе... він стає собі подібним... він стає собі потрібним... він лишається самим з собою... він стає самим собою... отак вони і живуть двоє одним...

Містерія 10:

В л и т и й

«Як влитий» – мабуть, сказав хтось там з його авторів,
коли влив його в людську форму...
коли він наповнив собою всього себе, від дужок відбитків
пальців до осикового волосся... коли затік в кожну звивину
вушної раковини... коли розпрямив кожну складочку і
зморшку в місцях згинів... коли прижився і почав
випромінювати все, за що його знають...
він влитий в життя... він може пристосовуватись... може
обтікати все і всіх... життя плинне, а це його стихія...
створювати течії... нести за собою слабших духом...
ховати глибину... топити тих, хто в ньому по вуха... і
викидати їх непритомних на берег, коли він влив в них
стільки себе, що для них самих вже не лишилося місця...
іноді він розхлюпується через край... розхлюпується
довкола... розхлюпується на кожного стрічного, адже знає:
чим більше народу в нього зануриться, тим більший його
рівень... чим більше народу він охрестить, тим більша віра
в нього, бо своєї йому часом не вистачає...
та іноді та кількість так захоплюється, що просто
мілководить його... позбавляє глибини... позбавляє
насиченості... позбавляє самонаповненості...

він з'явився в потрібний час в потрібному місці для того, для чого ніхто інший не підходив... для того, про кого автори мабуть сказали: «Ой! Зараз бахне!»

він з'явився стихійно... а тому всі подальші події важко контрольовані... він вивергся в людську форму... вибухнув так, що зотлили брови, і почервоніли ті, хто його спостерігав... він так і не прижився, бо продовжував обвуглювати все, що любив... і від того вибухав всередину... він був бездомним... він прийшов звідти, де нікого не було і прямував туди, де ніхто не був... єдина користь від нього була бездомним псам, що розігрівали під його боком свої сні, перед вечірньою трапезою...

він був грубим... був зарудцтованим... він не вмів пристосовуватись... він обпікав вічною потребою вогню і малював на стінах сажено... але був вільним... вільним від форми... вільним від інших... але залежним від тих, хто давав йому наповненість... щось, що варто було оберігати від вибухів... щось, що потребувало оберігати себе... оберігати себе від інших він вмів, а от від самого себе – не дуже... цю роль виконував той, хто влився в людську форму...

він охолоджував його опіки, а той в свою чергу нагрівав його до опікової відвертості... один був полум'ям, а інший

маслом, що в нього підливають для того, щоб дати відчуттю дому проявитися тіннями на стінах світу... один радів, з приводу того, що тепер є хтось, хто перешкоджає його самоспаленням... а другому подобалася роль рятівника... роль героя... але при тому всьому він боявся... причому не боявся розхлюпатися, а боявся саме випаруватися, адже тоді він не зможе вливатися в усі ніші життя, бо для нього було важливо вилитися у щось більше, у щось грандіозне... а бездомність не є грандіозною... бездомність не є чимось... бездомність є бездонністю... бездомність є безстінністю, а бездонність – безповерховістю... аформою... тому він ставав холодним... настільки холодним, що у першого минало не одне життя між подихами під шаром криги... десь в одному з тих життів він і лишився... він, влитий в людську форму... влитий в життя... він легко вливається в будь-що... в будь-кого... він не боявся розхлюпатися, а тому міг влитися в інших... а може, просто став вилитий інші...

післяМ_Істерія

закінчувався... закінчувався так, як не починалося ще нічого
досі...

не було цілісності... не було ще нічого... хоч пережито було
достатньо...

не було цілісності, а лише одні розриви і тріщини...

слова вилазили червами, зміями, то витягуючись в рівну
лінію післяжиття, то знову набували нових чудернацьких
петель і загогулин...

закінчувався... закінчувався і потребував прощення...

прощення за всі крапки, розставлені за полями, які
виманювали тебе з себе, щоб забити кілок під «і»...

прощення за всі не свої справи...

за всі намацані вузли, які так і не встиг розв'язати...

прощення за мольбу побачити і за так і не побачене...

за те, що не зумів бути щастям поряд... за те, що не
демонстрував його необхідності...

за те, що не міг оцчасливити... за те, що не був тим, кого
хотілося оцчасливити...

закінчувався... закінчувався, просив пробачення і прощався...

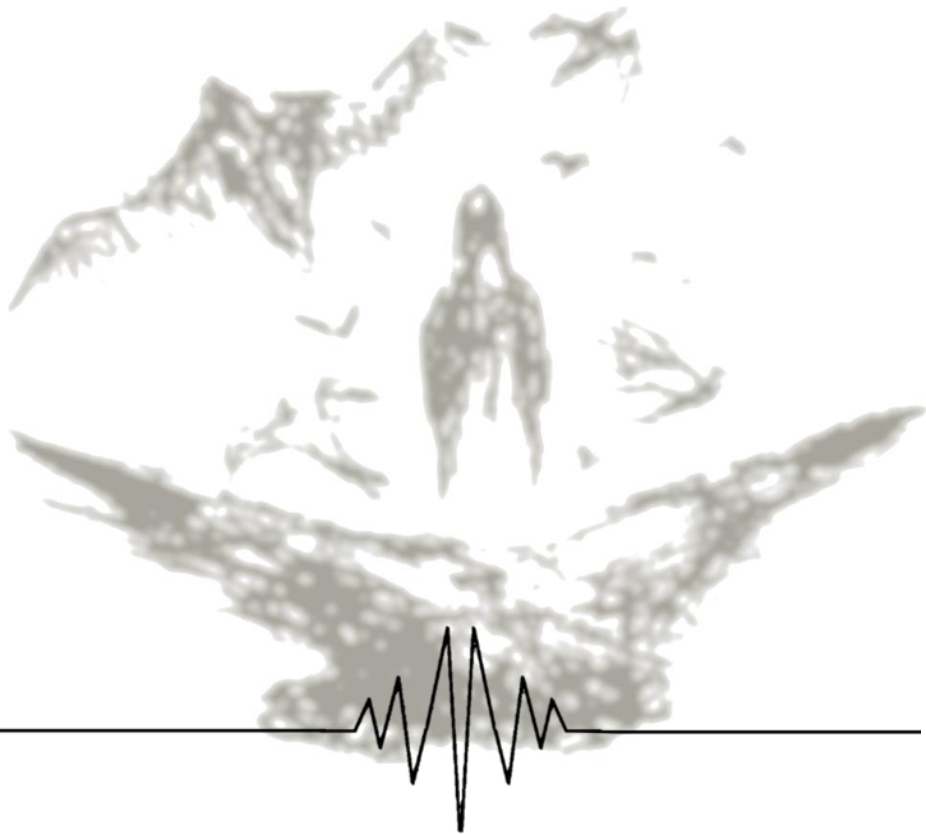
просив пробачення, що не попрощався раніше... пробачення за
те, що не попрощається ніколи...

пробачення що не пізнав... пробачав за пізнане...

просив пробачення за те, що так і не довелося пізнати...

закінчувався... випускаючи з себе птахів... розширювався, як
берест, записками, що зроблені за життя на внутрішньому
боці шкіри...

прощався... просив пробачення... дарував прощення...
спалахував вдячністю і закінчувався...

Автор і оформлення – Кладько Є. Ю.

<https://fenikzone.jimdo.com/>

<https://fenikzone.jimdo.com/fenik-z-inking/>

<https://litgurtok.jimdo.com/>

<https://www.facebook.com/groups/290536647737141/>

<https://www.facebook.com/metelogsenuk>

Особлива подяка Криворучко Валентині Іванівні
за редакторський вклад

<https://www.facebook.com/valentina.ivanivna.1>

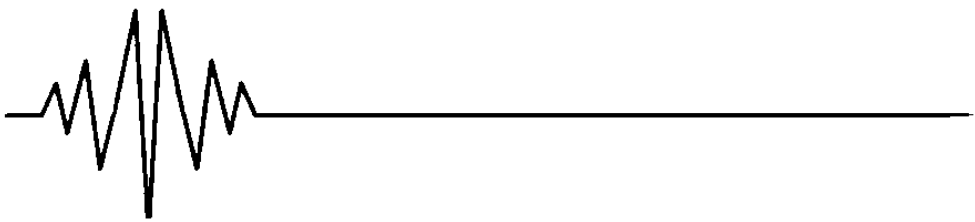
Метело Гусеник

Fenik_Z_One

Art4Change

Щойно прокинулася,
почала читати
і не могла відірватися,
доки не прочитала все
...Це така квінтесенція себе,
що чомусь аж страшно стає...

Я тільки що її "свела",
просто читати не получилося)
Це самовикапывание самозаканыванием
просто заставляє вог того
"кто смотрит через коздри"
во мене обявить
о своем существовании!

Прочитала Ваму книжку,
мене очень понравилось,
я думаю она когда-то 100% должна быть
напечатана в издательстве,
такой литературы мало
чтоб не только почитать,
но и подумать

Що ж ти робили
зі словами. - ай-ай-ай!!!
це ж просто витвір мистецтва.
наше глибоко, але чогось по-дитячому.
в гарному сенсі))))

я в шоці!!
в тебе такі порівняння,
що я не можу повірити,
що хоч одна людина здатна
так глибоко і так тонко
відчувти те, про що ти написав!!!!))

